

Testul „Eminescu”

Toată românimea ar trebui să știe că, Eminescu, a fost în propria țară victima celor mai josnice manevre duse cu profesionalism, de defăimare publică, dezinformare și intoxicare specifice, arestat de opt ori, torturat, otrăvit și asasinat în modul cel mai mârșav.

După moarte, publicistica sa, cu aspecte critice valabile pentru toate regimurile care au urmat de atunci și până în zilele noastre, a fost bineînțeles trecută la index, deformată și manipulată.

O să vă prezint un fragment dintr-un articol scris de Eminescu acum mai bine de 130 de ani, și o să vă las să constatați singuri cât de actual este și cât de incomod a putut el să fie politrucilor contemporani lui, cât și celor care au urmat.

„...Din momentul în care luptele de partid au degenerat în România în lupta pentru existența zilnică, din momentul în care mii de interese private sunt legate de finanțe sau de căderea unui partid, nu mai poate fi vorba de neatârnamarea politică a diferitelor grupări care-și dispută puterea statului.

Din momentul în care interesul material de a ajunge la putere precumpănește, o spunem cu părere de rău: votul universal în țară și în Parlament nu mai e decât manipulul unor ambiții personale, pe atât de vrednice de condamnat. . . ”

Toată opera sa publicistică este plină de relatări critice obiective. Vă mai ofer un fragment în care veți găsi oglinda societății noastre din toate timpurile:

“Nefiind oameni vrednici cari să constituie clasa de mijloc, scaunele instituționale existente le-au umplut caraghioșii și haimanalele, oamenii a căror muncă și inteligență nu plătește un ban roșu, stîrpiturile, plebea intelectuală și morală. Arionii de tot soiul, oamenii cari riscă tot pentru că n-au ce pierde, tot ce-i mai de rînd și mai înjosit în orașele poporului românesc (...)

Țărani? Nu sînt. Proprietari nu, învățați nici cît negrul sub unghie, fabricanți – numai de palavre, meseriași nu, breaslă cinstită n-au, ce sînt dar? Uzurpatori, demagogi, capete deșerte, leneși cari trăiesc din sudoarea

poporului fără a o compensa prin nimic, ciocoi boierași și fudui(...)

Oameni de stat cari nu pot justifica nici săvârșirea școalei primare, advocați fără știrea lui Dumnezeu, pictori orbi și sculptori fără de mâini, generali cari nu știu citi o hartă, subprefecți ieșiți din pușcărie, legiutori recrutați dintre stâlpi de cafenele, jucători de cărți și oameni cu darul beției, caraghioși care înaintea erei liberale vindeau bilete la cafe chantant,

- 2 -

iată banda ocultă care guvernează azi România” (art. Icoane vechi și icoane noi, în Timpul, nr. 11, dec. 1877, Opere, X, p.19 și 110)

Dacă ținem seama și de faptul că Eminescu a demascat manevrele cercurilor de interese străine asupra României, și a apărut în scrierile sale interesele românilor din provinciile românești rupte din trupul țării, vom înțelege mai bine de ce a fost desființat cu atâta brutalitate, de ce și în prezent urmașii uneltitorilor străini își continuă activitatea de izolare și denigrare a operei sale geniale.

Nu vor avea niciodată succes. Eminescu este intangibil, etern, el a pătruns pentru totdeauna în fibra poporului român.

Despre măreția lui Eminescu și despre ceea ce reprezintă el pentru neamul românesc în care s-a născut, a luptat și s-a sacrificat, voi cita cuvintele unor mari personalități. La încheierea prezentelor însemnări, voi explica de ce le-am numit „Testul „Eminescu”” .

„Eminescu e întruparea literară a conștiinței românești, una și nedespărțită”.(Nicolae Iorga)

„...Rareori un neam întreg s-a regăsit într-un poet cu atâta spontaneitate și atâta ferveare cu care neamul românesc s-a regăsit în opera lui Eminescu...”

„...El și numai el ne-a ajutat să înțelegem bătaia inimii. El ne-a luminat înțelesul și bucuria nenorocului de a fi român...”

„... Pentru noi, Eminescu nu e numai cel mai mare poet al nostru și cel mai strălucit geniu pe care l-a zămislit pământul, apele și cerul românesc. El este, într-un anumit fel, întruchiparea însăși a acestui cer și a acestui pământ, cu toate frumusețile, durerile și nădejdiile crescute în ele...”

(Mircea Eliade)

„Prin Eminescu, tot ce nu am avut ca tradiție bimilenară a culturii, deodată pare că am avut. El ne spală munții cu raza Luceafărului lui, de prea multe fumuri de

- 3 -

foc ale retragerilor în munți a poporului înghesuit pe piscuri și uitându-se melancolic în văi unde se scurge moartea călare pe cai...”

„... El este atât de mult al nostru, încât noi din nebăgare de seamă am început să devenim ai LUI...”

„... El este însuși destinul limbii române, și numai un zeu nebun și-ar putea imagina că poți tăia o idee cu un fir de iarbă și că poți alăpta la sânul Căii Lactee o rază...”

(Nichita Stănescu)

„Eminescu este astăzi o instituție națională: viața și opera lui alcătuiesc un monument neclintit al culturii române; nici intemperiiile vremii, nici adversitățile crunte ale istoriei, nici momentele de decădere și înălțare ale oamenilor, nimic nu-l poate atinge în eternitatea lui spirituală, căci Eminescu nu mai este un

simplu nume, oricât de mare ar fi el, din repertoriul divers al literelor naționale; el este însăși mărturia supremă a existenței noastre ideale, este una din marile justificări ale existenței de român între alte entități etnice și spirituale care-și dispută un loc sub soare...”

(Pompiliu Constantinescu)

În citatul de mai jos veți găsi o succintă explicație despre modul cum a decurs și decurge încă politica românească:

„...Ca urmare a așezării geografice(;), a resurselor naturale, și, mai ales(;), a celei mai mici densități (populaționale n.n.) din Europa, România n-a fost niciodată stat absolut independent(;). Indiferent care a fost; puterea tutelară s-a comportat

- 4 -

la fel: agreând și colaborând cu un anumit tip de Român și ținând la distanță sau ordonând represiune pe alt tip de Român.

Tipul de Român repudiat de toate puterile tutelare este naționalistul cu convingeri imposibil de corupt și patriotul refractar la operații transacționale.

Aceste însușiri de intelect și de caracter sunt considerate a fi periculoase și deci o vinovăție cu care nu se colaborează și care se pedepsește dacă iese din anonimat.

*Exact invers, tipul de Român agreat de toate puterile străine care au tutelat și care au controlat România (și o „tutelează” încă - n.a.) : fără convingeri politice, căldicel în comportament și adaptabil în colaborări, cameleon în politică, tranzacționist în afaceri(;), oportunist în relații și, întotdeauna, de partea Puterii și cu utilitate pentru Putere”.**

(Șerban Milcoveanu)

*Șerban Milcoveanu, Puterile tutelare și

România, fragment din lucrarea: Gheorghe

Milcoveanu, Andrei Justin Hossu și Tatiana Peț,

eminesciană, Editura Crater, București, 2001, pag.

exigențele lor în

Vornica, Șerban

Biopolitica

221

Acum, după ce ați parcurs citatele de mai sus, aparținând unor personalități a căror competență nu poate fi pusă la îndoială, veți înțelege unde țintesc „prieteni” externi dintotdeauna ai neamului nostru, sprijiniți de către cozile de topor autohtone, de care nu am dus lipsă niciodată.

Lista denigratorilor lui Eminescu, care doresc ca sfântul său nume să nu mai fie rostit, iar ca scriitor să nu mai fie predat în școli, este lungă. Unii afirmă despre aceștia (pentru a masca de fapt adevăratul scop) că manifestă dorința omenească de a fi și ei pomeniți odată cu eternul Eminescu, fie chiar aruncând cu piatra în el.

Pentru a nu le face onoarea de ai pomeni, majoritatea dintre ei fiind niște „iluștri necunoscuți”, îl voi aminti doar pe cel mai titrat dintre toți, considerat înainte-mergătorul noii generații de literați. Ați remarcat? Nu am spus că este vorba despre o listă de intelectuali, deoarece, intelectualul, pe lângă studii superioare, trebuie să-și dedice cunoștințele în slujba intereselor națiunii.

Ori, denigrarea lui Eminescu, stâlpul de sprijin, liantul neamului românesc, nu este în interesul național.

- 5 -

V-am stârnit curiozitatea, dar încă nu vă spun despre cine este vorba lăsându-vă singuri să-l ghiciți și ajutându-vă astfel să vă dați seama cât este de mic. Este considerat prea celebru. Cum încă nu știți la cine mă refer? Vă dau câteva indicii care cu siguranță vă vor ajuta: a primit din mâna domnului președinte Băsescu, Ordinul cultural în grad de Mare Ofițer (să nu mă întrebați pentru care merite); tot nu ghiciți?; sunteți culmea!

Este autorul multor „opere literare”, dintre care, strălucește aceea care poartă predestinatul nume „Orbitor”. N-ați auzit de ea! Cum este posibil să

nu-i cunoașteți opera acum, când este în viață și celebru, înainte de a ne lăsa și a se duce călare pe mătură.

Vă mai dau un indiciu divulgându-vă prenumele „marelui român”, după care, dacă nu-l ghiciți mă las păgubaș. îl voi spune.

Prenumele său este „Mircea”. Văd că tot nu știți despre cine este vorba și aveți nervii întinși la maximum: se numește Mircea Cărtărescu!

Să nu-mi spuneți că nici măcar nu ați auzit de el! Păcat că nu am la îndemână o poză de a lui ca să vedeți câtă inteligență exprimă!

Trebuie să recunosc faptul că nici eu nu prea înțeleg, la prima vedere, cum stau lucrurile.

Cum pot niște pigmei pe lângă Eminescu, a căror „operă” este necunoscută sau destinată uitării a doua zi după publicare, să-i rostească batjocoritor numele? Cine o să-și mai amintească de vreo unul dintre ei peste cel mult un an de la obștescul lor sfârșit?

Și acum a venit momentul să vă mărturisesc de ce am intitulat această scriere **„Testul Eminescu” : totdeauna pe acei care vor lovi într-un fel sau altul în Eminescu, îi vom depista ca fiind dușmanii, cozile de topor ale neamului românesc.**

Numai niște dușmani sau trădători de neam cu simbrie, pot lovi în **„...cel mai strălucit geniu pe care l-a zămăslit pământul, apele și cerul românesc...”**.

Iată cum geniul lui Eminescu ne va ajuta veșnic să deosebim neghina de grâul curat,

să ne dăm seama cât de jalnici și vrednici de dispreț sunt acei care, pentru un blid de linte, calcă în picioare tot ce are mai genial, mai pur, mai sfânt, neamul în care s-au născut, neamul românesc.

Bălășanu Constantin
Iași 15. 11. 2009